

post til søfarende genstand for indgående drøftelse. Det understregedes, at posten til de søfarende var en af de væsentligste velfærdsfaktorer, og at man derfor måtte sikre sig, at posten blev transporteret under de bedste forhold og så hurtigt som muligt. Det anbefalede, at søfarende ikke burde betale ekstra porto, når deres post blev eftersendt på grund af omstændigheder, som lå udenfor deres kontrol.

Den norske regeringsrepræsentant foreslog ved den lejlighed, at ILO's styrelsesråd nedsatte en ekspertkomite med henblik på at studere problemerne nærmere og fremkomme med forslag. Han understregede ligeledes nødvendigheden af en ordning, hvorefter post til søfarende let kunne identificeres.

Også spørgsmålet om indførelse af et internationalt symbol til identifikation af velfærdsmateriale til søfarende blev nævnt.

Under udvalgets behandling af paragraf 15 om postforsendelser til søfarende oplystes, at ILO havde ført forhandlinger med Universal Postal Union (UPU) om spørgsmålet. Et vedrørende disse forhandlinger udarbejdet dokument var fremsendt til udvalget, ligesom en repræsentant for UPU deltog i udvalgets forhandlinger vedrørende dette spørgsmål.

Den nævnte repræsentant oplyste, at posttarifsystemet var baseret på forsendelsens art (breve, tryksager, pakker) og forsendelsesmåden (luftpost, overfladepost), og at der — bortset fra visse forsendelser til blinde og krigsfanger — hverken direkte eller indirekte skelnedes mellem forskellige kategorier af adressater. Der var ikke med de nugældende regler mulighed for forsendelse af luftpost uden betaling af luftpostgebyr. Imidlertid ville UPU tage spørgsmålet op og udarbejde en rapport om resultatet af undersøgelserne til UPU's rådsmøde i maj 1971. Det understregedes, at UPU var indstillet på at yde al mulig støtte til ILO i bestræbelserne på at sikre en hurtig forsendelse af søfarendes post.

Paragraf 15 vedtoges derefter uden ændringer.

Paragraf 16 om sikring af søfarendes transportmuligheder fra havne til byernes centrum blev vedtaget med mindre ændringer.

Med henblik på sikring af den lettest mulige adgang for søfarende til landlov snarest

muligt efter skibets ankomst til havn enedes udvalget efter forslag fra sømandsgruppen om som ny paragraf 17 at indsætte en bestemmelse, der pålagde såvel skibsledelse som vedkommende myndigheder („those responsible“) at drage omsorg herfor.

Forslagets paragraf 17, nu paragraf 18, blev vedtaget uændret.

Et af redergruppen fremsat ændringsforslag til paragraf 18 vedrørende tilladelse for søfarende til at modtage besøg af hustruer m. fl. gav anledning til en del diskussion, der mandede ud i, at der til det oprindelige forslag føjedes en bemærkning om, at skridt til sikring af den i paragraffen omtalte besøgsret burde foretages „under iagttagelse af nationale og internationale love og forskrifter“. Med denne tilføjelse vedtoges paragrafen som paragraf 19.

Til paragraf 19, nu paragraf 20, forelå et ændringsforslag fra sømandsgruppen gående ud på at der burde tilvejebringes forsikring mod ulykker og sygdom for hustruer, der ledsager deres mænd på skibet. Under behandlingen i udvalget var navnlig spørgsmålet om, hvem pligten til at udrede de med forsikringen forbundne udgifter skulle påhvile, genstand for drøftelse. Resultatet af drøftelserne blev, at sømandsrepræsentanterne erklærede sig enige i, at den pågældende søfarende selv afholdt udgifterne, men at rederiet burde yde den fornødne bistand til tegning af sådanne forsikringer.

Med denne tilføjelse vedtoges paragraf 20.

Forslagets paragraf 20 vedtoges uændret som paragraf 21.

Efter forslag fra den tyske regeringsrepræsentant indsattes en ny paragraf 22 om, at det, såfremt der er mulighed derfor, bør overvejes at indrette faciliteter om bord for fremvisning af film, for fjernsyn samt for husflid og læsning.

Paragraf 21, der blev til paragraf 23, vedtoges uændret.

Der forelå 3 ændringsforslag til paragraf 22, nu paragraf 24. Dels en redaktionel ændring, dels et forslag om, at velfærdsinstitutioner i havn kun skulle bistå ved fritidsarrangementer, når de søfarende fremsatte ønske herom, og endelig et forslag om indretning af svømmebassiner om bord.

Under udvalgsbehandlingen opnåedes enighed om en tekst, der betegnede et kompromis imellem parterne.